

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ “Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ,,

(Λόγια γραμμένα απ' άφορμή μιᾶς παράστασης τοῦ ὁμώνυμου ἔργου στοῦ περιονόμου σημειωματάρου καὶ ἀφιερωμένα στοῦ σκηνοθέτη τῆς κ. Σωκράτη Καραντινοῦ).

Τὰ παρακάτω λίγα λόγια μου, μεταφερμένα ἐδῶ ἀπὸ τὸ περυσινὸ μου σημειωματάρου, ἔχουν ἀφορμὴ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσαιωνικοῦ Θεάτρου «Ἡ Θυσία τοῦ Ἀβραάμ» ἀπὸ τὸν κύριον Καραντινὸ στὰ «Ὀλύμπια». Δὲν πρόκειται καθόλου γιὰ μιὰ σύγκριση μὲ ἄλλη ἀπόδοση τοῦ ἴδιου ἔργου στὴν Ἑλληνικὴ σκηνή, γιὰτὶ δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῶ παρά μονάχα αὐτὴ. Περιορίζομαι γι' αὐτὸ νὰ πῶ τὴ σύνθετη συγκίνηση ποὺ αἰσθάνθηκα κί' ἀπὸ τὸ ἔργο κί' ἀπὸ τὴν ἀπόδοση ἐκείνη τῆ βραδιά, μιὰ ἀληθινὴ συγκίνηση ποὺ ἀναρρίπισε στὰ βᾶθη μου τὴ νοσταλγία μιᾶς καθαρῆς Ἐρησκευτικῆς πνοῆς στὴν Τέχνη καὶ στὴ ζωὴ μας, καὶ ποὺ ἀπ' ἀφορμὴ τὸν ἴδιον Μῦθον τοῦ ἔργου καὶ τὴ σχετικὴν ἀπόδοσή του, ἔπερνε μέσα μου μιὰ προέκταση καθολικὴ, ποὺ τὸ ἴδιον ἐκείνο βράδυ, καθὼς προεῖπα, τὴ συνόψισα στοῦ σημειωματάρου μου, μὲ τοὺς παρακάτω στοχασμοὺς :

«Ὅταν ὁ Sören Kierkegaard—σημείωνα—στοῦ θαυμαστοῦ βιβλίου του «Φόβοι καὶ Δέος», ξεκινούσε ἀπὸ τὸ Βιβλικὸ κεφάλαιο τῆς Θυσίας τοῦ Ἀβραάμ, γιὰ νὰ διαστείλει ἀπὸ τὴν πρωταρχικὴ κατηγορία τῆς Πίστης, ὅλες τὶς μεταγενέστερες αἰσθητικῆς, κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς κατηγορίες ποὺ μὲ τὸν καιρὸ ἐσκεπάσαν στὴ βαθύτερη ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τὶς πραγματικῆς του σχέσεις μὲ τὸ Ἀληθινὸ καὶ μὲ τὸ Ἀπόλυτον, ἀσφαλῶς δὲν ἤξερε, πῶς κάπου, σ' ἓνα Θαυμαστὸ μικρὸ ἀριστοῦργημα τοῦ

Ἑλληνικοῦ Μεσαιωνικοῦ Θεάτρου, εἴχεκατορθωθεῖ μὲ τρόπον ἀνυπέβλητον καὶ γενικότατον συμβολικόν, ἡ αὐθεντικὴ ἀναγωγή ὅλων τῶν δευτέρων αὐτῶν κατηγοριῶν, στὴν Πίστη, ὡς πρὸς τὴν πρώτη τους πηγὴ καὶ ἀφετηρία.

Πίστη στὴ δυναμικότερη καὶ ὀργανικότερη τοῦ ἔργου σημασία, πρὸς τὸν ἀνεκδήλωτον Θεόν, ποὺ γιὰ νὰ λάμψει καὶ στὴ σκέψη καὶ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀναγκαιότητα ἐσωτερικὴ, χρειάζεται πρῶτον ν' ἀναφλέξει ὅλα τὰ περιττὰ καὶ τὰ παράσιτα στοιχεῖα (αἰσθητικὰ, ἠθικὰ, κοινωνικὰ) ὅπου τὸν ἐμποδίζουν νὰ συνδεθεῖ ἡ μ ι ο υ ρ γ ι κ ᾶ μ α ζ ῖ τ ο υ .

Πότε —ἔγραφα— ὁ Θεὸς αὐτὸς θὰ ἐκδηλωθεῖ κί' ἀνάμεσόν μας ἐπὶ τέλους; Ἄν ἄρχιζε τούλάχιστον νὰ ἐκδηλώνεται μὲ περισσότερὴ συνέπεια στὴν περιοχή τῆς Τέχνης, ἴσως δὲ θὰ νᾶτανε μακρὰ ἡ στιγμή, ποὺ θ' ἀποχτοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ ἀμείλικτον δημιουργικὸ νόημα του, εὐσυνείδητους καὶ ὑπεύθυνους «πιστοὺς». Ἄλλ' ἴσως —ἐξακολουθοῦσα— καὶ ἡ στιγμή αὐτὴ νᾶναι πολὺ πλησιέστερη — «Σπίθες μικρῆς, ἀνάβουν τὶς μεγάλες φλόγες».

Σὰ μιὰ τέτοια σπῆθα, αἰσθάνθηκα τὸ βράδυ ἐκείνον καὶ τὸ παίημα καὶ τὴν ἀπόδοση ἀπὸ τὴ «Θυσία τοῦ Ἀβραάμ», κ' εἶναι χαρὰ μου ποὺ ἔπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον, ἔχω τὴν εὐκαιρίαν, νὰ ὁμολογήσω αὐτὸ μου τὸ αἶσθημα, μὲ τὰ ἴδια λόγια ποὺ τὸ χάραξα, στοῦ περυσινὸ μου σημειωματάρου, ἐκείνη τῆ βραδιά.